

Arrest

nr. 284 220 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7 / B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. LYDAKIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 5 november 2009 en verzoekt de volgende dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 27 augustus 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen gevolg werd gegeven aan de oproeping voor gehoor. Het tegen deze beslissing ingediende beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 14 december 2010.

1.2. Op 19 juli 2013 verzoekt verzoekster een tweede keer om internationale bescherming. Dit verzoek wordt afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van 31 juli 2013. Verzoekster stelt hiertegen geen beroep in bij de Raad.

1.3. Zonder België te hebben verlaten, verzoekt verzoekster op 24 juni 2021 een derde keer om internationale bescherming. Dit volgend verzoek wordt op 24 augustus 2021 ontvankelijk verklaard aangezien haar eerdere verzoeken om internationale bescherming niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek ten gronde. Op 30 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens staatsburger van Armeense origine. U bent op 18 september 1953 geboren te Leninakan. U bent christen. U woonde in het dorp Dzerapi, gelegen in het district Ani.

U verliet Armenië rond november 2009. Op 5 november 2009 kwam u aan in België en op 6 november 2009 hebt u een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische asielinstanties. U haalde aan dat u vervolging vreesde in Armenië omwille van de politieke activiteiten van uw echtgenoot, H.H. (CGVS ref. xx/xxxxxx) en uw zoon, H.V. (CGVS ref. xx/xxxxxx).

Op 27 augustus 2010 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor gehoor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 14 december 2010.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en op 19 juli 2013 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U verwees naar de politieke problemen van uw man en uw zoon en u riep medische elementen in. Dit verzoek werd op 31 juli 2013 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 24 juni 2021 hebt u een derde verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische asielinstanties. U verklaart dat u steeds in België bent gebleven. U verzoekt in eerste instantie opnieuw om bescherming omwille van uw gezondheidstoestand. U hebt in 2010 een operatie ondergaan voor schildklierkanker en u lijdt aan verschillende gezondheidsproblemen zoals hartproblemen en hypertensie. U haalt verder aan legaal in België te willen verblijven omdat u niet eens mag vliegen van uw arts, u in België bij uw zoon en diens gezin woont, u hier reeds 12 jaar verblijft, uw kleindochter hier geboren is en naar school gaat en u België een goed en humanitair land vindt waar u verzorging krijgt voor uw medische problemen. U hebt niemand meer in Armenië en u zou er alleen komen te staan, wat voor u ondraaglijk zou zijn. U kunt niet terugkeren naar Armenië zonder uw zoon en voor hem is het gevaarlijk om terug te keren naar jullie land van herkomst. Hij had problemen en hij kreeg bovendien naar aanleiding van de recente oorlogssituatie een oproeping om naar de oorlog te gaan. Daarnaast stelt u dat u in Armenië mogelijks lastig gevallen zou kunnen worden omwille van de politieke activiteiten van uw zoon en uw man.

Ter staving van uw derde verzoek ligt een kopie voor van uw internationaal paspoort afgeleverd op 11 oktober 2019 en een medisch attest van 12 november 2021 dat opgesteld werd naar aanleiding van een medische regularisatieaanvraag.

Op 24 augustus 2021 werd uw derde verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Uw zoon H.V. diende eveneens op 24 juni 2021 zijn derde verzoek om internationale bescherming in. Zijn echtgenote, M.K. (CGVS ref. xx/xxxxxx), diende op dat moment haar tweede verzoek in. Het CGVS verklaarde op 15 april 2022 het derde verzoek van uw zoon en het tweede verzoek van uw schoondochter niet-ontvankelijk.

Uw echtgenoot H.H. heeft een tijd in de Russische Federatie verbleven, maar is sinds 3 september 2021 terug in België. Uw echtgenoot heeft op 12 januari 2022 zijn derde verzoek om internationale bescherming ingediend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele

nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit het medisch attest dat u neerlegt blijkt dat u reeds verschillende medische problemen kende en kent. U wordt nog steeds opgevolgd na een operatie voor schildklierkanker, u lijdt aan hypertensie en het attest maakt ook melding van depressie waarvoor psychiatrische opvolging wordt aanbevolen. Uit het medisch attest blijkt op geen enkele wijze dat u omwille van uw medische voorgeschiedenis en uw medische problemen niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Uit niets blijkt dat u geen verklaringen zou kunnen afleggen in het kader van een persoonlijk onderhoud. De geheugenproblemen waar u weliswaar melding van maakt, worden niet geattesteerd (CGVS, pg 3). U verklaarde zelf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat u op dat moment fysiek en mentaal in staat was om het interview af te leggen (CGVS, pg 2). Verder kende het persoonlijk onderhoud een normaal verloop en drongen zich geen bijzondere steunmaatregelen op. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw asielmotieven, dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen elementen hebt aangebracht in het kader van uw derde verzoek die wijzen op het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet in uw hoofde.

U verwijst naar de vrees die u koestert voor uw zoon H.V. (CGVS ref. xx/xxxxx) omwille van zijn politieke activiteiten in jullie land van herkomst alsook omwille van de oorlogssituatie in Armenië (het conflict met Azerbeidzjan over Nagorno-Karabach) (CGVS, pg 7 en pg 8). Ook uw echtgenoot, H.H. (CGVS ref. xx/xxxxxx) zou nog een risico lopen in Armenië wegens zijn politieke activiteiten (CGVS, pg 7). De door uw zoon en uw man aangehaalde vrees werd echter onderzocht en heeft niet geleid tot de toekenning van een status van internationale bescherming. Hun asielmotieven werden ongeloofwaardig bevonden.

Inzake het eerste verzoek van uw zoon van 18 februari 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 28 mei 2010 (zie: kopie van het arrest toegevoegd aan uw administratief dossier). Het tweede verzoek van uw zoon, dat hij indiende op 19 juli 2013, werd afgesloten door de DVZ met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag op 31 juli 2013. Het derde verzoek van uw zoon, dat hij gelijktijdig met u heeft ingediend op 24 juni 2021, werd op 15 april 2022 niet-ontvankelijk bevonden door het CGVS (zie: kopie van zijn beslissing toegevoegd aan uw administratief dossier).

Aangaande het eerste verzoek van uw echtgenoot, ingediend op 15 oktober 2010, nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 6 september 2011. Het tweede verzoek van uw echtgenoot, van 19 juli 2013, werd door de DVZ afgesloten op 31 juli 2013 met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Uw echtgenoot heeft nadien België verlaten om volgens uw verklaring op 3 september 2021 terug te keren. U verklaart dat uw echtgenoot in de Russische Federatie heeft verbleven, maar u kunt niet zeggen hoe lang hij er heeft verbleven (CGVS, pg 4). Wanneer u gevraagd wordt of uw echtgenoot ooit is teruggekeerd naar Armenië, stelt u merkwaardig genoeg daar niets te kunnen over zeggen, u zou enkel gehoord hebben van uw zoon dat uw echtgenoot bij uw dochter in de Russische Federatie was (CGVS, pg 4). Op het moment van uw persoonlijk onderhoud werd nog geen derde verzoek door uw echtgenoot ingediend, maar hij zou dat volgens u wel van plan zijn en dat is ook zo gebleken (CGVS, pg 4). Uw echtgenoot diende op 12 januari 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. Zijn derde verzoek werd niet-ontvankelijk bevonden door het CGVS.

Aangezien voor zowel uw zoon als uw man geen gegronde vrees voor vervolging werd weerhouden wegens hun politieke activiteiten, kan voor u evenmin sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade op deze basis. Uw vage vermoedens dat u mogelijks zou worden lastiggevallen omwille van uw man en uw zoon doen op geen enkele wijze afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van uw man en uw zoon. U baseert zich namelijk uitsluitend op zeer vage veronderstellingen, u bent niet zeker of u iets zou kunnen overkomen en u brengt geen enkel concreet element aan dat er zou kunnen op wijzen dat u ernstige problemen zou kunnen verwachten in Armenië omwille van het profiel van uw zoon en man (CGVS, pg 7).

Terzijde wordt opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de elementen waarop uw zoon zijn derde verzoek baseert en dit terwijl u samenwoont met uw zoon, hetgeen verder afbreuk doet aan jullie algehele

geloofwaardigheid (CGVS, pg 4). U weet niet of uw zoon over nieuwe documenten beschikt voor zijn derde verzoek en evenmin weet u of er nieuwe elementen zijn met betrekking tot zijn problemen in Armenië (CGVS, pg 6). Uw familieleden zouden u niets vertellen. Het komt volstrekt onaannemelijk over dat u en uw zoon op hetzelfde moment zouden besluiten om 8 jaar na jullie laatste asielprocedure toch opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen zonder de motieven voor dit nieuwe verzoek grondig met elkaar te bespreken. Bovendien verklaarde u ten overstaan van het CGVS dat u niet wist of uw zoon werd opgeroepen om te gaan strijden, waar u op de DVZ nog had gezegd dat hij een oproep kreeg om naar de oorlog te gaan (CGVS, pg 8, DVZ, verklaring volgend verzoek van 7 juli 2021, punt 16). Uw uitleg voor uw onwetendheid, namelijk dat uw familieleden u niets zeggen, lijkt derhalve niet te kloppen, aangezien u bij de DVZ wel over enige informatie bleek te beschikken. Deze vaststellingen relativeren de door u aangehaalde vrees voor uw zoon omwille van de oorlogssfeer in uw land van herkomst in ernstige mate.

Gelet op voorgaande zijn er geen aan een gegronde vrees voor vervolging of aan een reëel risico op ernstige schade verbonden redenen die een terugkeer van uw man en uw zoon naar Armenië in de weg staan. U kunt samen met uw echtgenoot en uw zoon en diens gezin terugkeren naar uw land van herkomst. Uw argument dat u alleen zou komen te staan indien u naar Armenië zou moeten terugkeren komt hiermee te vervallen.

Uw wens om in België te blijven omdat u hier al 12 jaar woont en u het een goed en humanitair land vindt waar u geholpen werd voor uw medische problemen (CGVS, pg 6), houdt geen enkel verband met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst en is derhalve vreemd aan internationale bescherming.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen, die u staakt aan de hand van een medisch attest van 12 november 2021, evenmin verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U roept geen enkel element in dat erop zou kunnen wijzen dat u om welke reden dan ook geen toegang zou krijgen tot gezondheidszorg in uw land van herkomst (CGVS, pg 7 en pg 8). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U hebt daartoe reeds stappen gezet.

Uw paspoort waarvan een kopie voorligt in uw administratief dossier, bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Deze gegevens worden niet betwist door het CGVS en dit wijzigt niets aan de beoordeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster beroept zich, in wat zich aandient als een eerste, tweede en derde middel, op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij werpt tevens een kennelijk onjuiste beoordeling op.

In het eerste middel betoogt verzoekster als volgt:

"In derde verzoek om internationale bescherming zal de verzoeker uitleggen dat hij niet naar Armenië kan terugkeren wegens zijn politieke activiteiten op sociale netwerken.

Verzoeker was van mening dat de vrijheid van mening en meningsuiting door de Armeense autoriteiten niet werd geëerbiedigd.

Wat de bestreden beslissing betreft, overweegt het CGVS dat er in Armenië inderdaad sprake is van bepaalde schendingen van de vrijheid van mening en meningsuiting.

Maar alleen de leidende politici die kritisch staan tegenover President SARGYSIAN en zijn clan zullen waarschijnlijk problemen krijgen met de Armeense autoriteiten.

In dit opzicht kan verzoekster niet instemmen met een dergelijke motivering van het CGVS.

Wat de eerbiediging van de mensenrechten in Armenië betreft, verwijst verzoeker naar het verslag van Amnesty International van 2021 over de mensenrechtensituatie in Armenië.

In het verslag staat:

[...]

Zo is volgens dit verslag van Amnesty International het beledigen van een politieke figuur een strafbaar feit waarop gevangenisstraf staat.

Dit verslag van Amnesty International is derhalve volledig in tegenspraak met de informatie die het CGVS in zijn bestreden besluit heeft verstrekt.

In tegenstelling tot wat de CGVS aangeeft, kan eenieder die politieke figuren bekritiseert op sociale netwerken of in het openbare leven, strafrechtelijk worden vervolgd.

Het zijn dus niet, zoals het CGVS beweert, hooggeplaatste politici in de oppositie.

Deze wetswijziging is namelijk van toepassing op iedere burger die door de Armeense autoriteiten kan worden beschouwd als iemand die Voorzitter SARGYSIAN en zijn verwanten publiekelijk heeft beledigd.

Gezien de politieke situatie in Armenië kan echter iedere burger met een mening die tegen de heersende macht is, op grond van deze wetgeving in de gevangenis worden gezet.

Deze bezorgdheid over de mensenrechten en het strafrecht leidde in 2020 tot de oprichting van de Commissie van Venetië door de Europese Unie.

Dit soort wetgeving heeft bij de lidstaten van de EU immers tot reële bezorgdheid geleid over de eerbiediging van de rechtszekerheid en de rechtsstaat.

Zo stelt de Commissie van Venetië in haar conclusies:

[...]

Dit soort wetgeving roept dus duidelijk vragen op in een land waar het concept van de rechtsstaat weinig lijkt te worden gerespecteerd en gevolgd.

Het CGVS stelt echter de politieke activiteiten van verzoeker en zijn aanwezigheid op sociale netwerken niet ter discussie.

Gelet op verzoekers politieke profiel en activiteiten loopt hij echter het risico te worden opgesloten.

Dit element van de Armeense wet is door het CGVS echter nooit in overweging genomen.

Het CGVS heeft immers op geen enkel moment het risico onderzocht dat het als gevolg van zijn politieke activiteiten uit het oogpunt van het Armeense strafrecht liep.

De informatie waarnaar het CGVS in zijn bestreden besluit verwijst, dateert immers van 2018; meer dan 4 jaar geleden.

Het was derhalve aan het CGVS om zijn informatie over de eerbiediging van de vrijheid van mening en meningsuiting door de Armeense autoriteiten bij te werken.

Dat was niet het geval.

De bestreden beschikking dient derhalve nietig te worden verklaard."

In het tweede middel wordt het volgende gesteld:

"Verzoeker herinnert eraan dat hij in het kader van zijn vorige asielverzoeken had verklaard dat hij Armenië hals over kop had verlaten om in 2010 naar België te komen wegens de problemen die hij na de Voorzittersverkiezingen van 2008 had ondervonden met verschillende maffiabendes en het gebrek aan effectieve bescherming door zijn nationale autoriteiten, dat verband hield met latente corruptie in de gerechtelijke administratieve systemen van Armenië.

Er zij aan herinnerd dat verzoeker in zijn laatste asielverzoek steeds heeft volgehouden dat hij nog steeds van mening was dat hij in de problemen kon komen indien hij naar Armenië terugkeerde na de gebeurtenissen die zijn vertrek uit Armenië in 2008 hadden gerechtvaardigd.

Verzoeker herinnerde eraan dat hij niettemin dacht dat hij, aangezien deze gebeurtenissen meer dan 10 jaar geleden hadden plaatsgevonden, misschien geen problemen meer zou hebben, hoewel hij daar helemaal niet zeker van was, aangezien hij meende dat corruptie en maffiabendes in Armenië nog steeds welig tierden.

In dit verband heeft de aanvrager een recent OSAR-verslag van 11 februari 2022 overgelegd over de situatie van het rechtssysteem in Armenië en de bescherming die de politieautoriteiten in Armenië bieden aan personen die het slachtoffer zijn van bedreigingen of ander ongepast gedrag van maffiagroepen die in Armenië actief zijn.

Volgens dit OS AR-verslag blijven maffiagroepen in alle sectoren van de bevolking actief en vormen zij een steeds terugkerende bedreiging voor vele categorieën van mensen.

Die corruptie is nog steeds aanwezig in het Armeense rechtssysteem, waardoor het moeilijk is de slachtoffers van deze maffiabendes te beschermen.

Dat de politie ook nog steeds corrupt is en daarom geen doeltreffende bescherming biedt aan de mensen die het slachtoffer zijn van maffiabendes in Armenië.

Dat al deze elementen daadwerkelijk aantonen dat er een actueel risico van vervolging bestaat in geval van terugkeer van verzoeker naar Armenië in geval van bedreiging door deze maffiabendes en het ontbreken van daadwerkelijke bescherming door de autoriteiten.

Deze elementen zijn echter op geen enkele wijze onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Om al deze redenen moet de bestreden beschikking nietig worden verklaard."

In een derde middel laat verzoekster het volgende gelden:

"Verzoekster herinnert eraan dat zij in het kader van haar derde asielaanvraag melding heeft gemaakt van de spanningen in Armenië en Azerbeidzjan.

Verzoekster gaf aan bang te zijn dat haar zoon zou worden opgeroepen om te vechten.

Sinds augustus 2022, zijn er echter opnieuw spanningen ontstaan tussen Armenië en Azerbeidzjan.

Er hebben inderdaad botsingen plaatsgevonden tussen de Armeense en Azerische strijdkrachten, waarbij vele doden zijn gevallen.

Ten tijde van zijn besluit was het CGVS echter op de hoogte van de ontwikkelingen tussen Armenië en Azerbeidzjan.

Bij lezing van de bestreden beschikking heeft het CGVS de situatie niet geactualiseerd.

Gezien de nieuwe militaire confrontaties was een actualisering van de situatie in de CGRA noodzakelijk.

Dat was echter niet het geval.

Indien het CGVS de situatie niet actualiseert, moet de bestreden beschikking nietig worden verklaard."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster in hoofddorde om te worden erkend als vluchteling en in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar het commissariaat-generaal, *"teneinde na te gaan of degenen die op sociale netwerken kritiek uiten op de macht van Voorzitter SARGYSIAN, strafrechtelijk kunnen worden vervolgd. Een actualisering van de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de situatie van mensen die het slachtoffer zijn van maffiabendes in Armenië en over de vraag of de Armeense politieautoriteiten hen al dan niet doeltreffend beschermen. Een actualisering van de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de tussen Arménie en Azerbeidzjan."*

2.2. Stukken

Ter staving van haar betoog voegt verzoekster volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- France24, *"Affrontements meurtriers à la frontière entre l'Arménie et l'Azerbeïdjan"*, 11 januari 2022 (stuk 2);
- OSAR, *"Arménie : crime organisé, corruption et protection des témoins"*, 11 februari 2022 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.5. In het kader van verzoeksters huidig verzoek om internationale bescherming beroep zij zich op een vrees die zij koestert voor haar zoon H.V. (RvV 274 246) omwille van zijn politieke activiteiten in Armenië, alsook omwille van de oorlogssituatie in Armenië (het conflict met Azerbeidzjan over Nagorno-Karabach). Verder zou ook verzoeksters echtgenoot H.H. (RvV 281 229) nog een risico lopen in Armenië omwille van zijn politieke activiteiten en vreest zij daardoor lastig gevallen te kunnen worden bij terugkeer. Verzoekster haalt voorts haar eigen gezondheidsproblemen aan, alsook de wens om in België, waar zij reeds twaalf verblijft, te blijven en vreest dat zij bij terugkeer naar Armenië alleen zal komen te staan.

2.3.6. In de bestreden beslissing wordt vooreerst pertinent opgemerkt dat de door verzoeksters echtgenoot en zoon aangehaalde vrees in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming onderzocht werden en dat hun asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden:

“Inzake het eerste verzoek van uw zoon van 18 februari 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 28 mei 2010 (zie: kopie van het arrest toegevoegd aan uw administratief dossier). Het tweede verzoek van uw zoon, dat hij indiende op 19 juli 2013, werd afgesloten door de DVZ met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag op 31 juli 2013. Het derde verzoek van uw zoon, dat hij gelijktijdig met u heeft ingediend op 24 juni 2021, werd op 15 april 2022 niet-ontvankelijk bevonden door het CGVS (zie: kopie van zijn beslissing toegevoegd aan uw administratief dossier).

Aangaande het eerste verzoek van uw echtgenoot, ingediend op 15 oktober 2010, nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 6 september 2011. Het tweede verzoek van uw echtgenoot, van 19 juli 2013, werd door de DVZ afgesloten op 31 juli 2013 met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Uw echtgenoot heeft nadien België verlaten om volgens uw verklaring op 3 september 2021 terug te keren. U verklaart dat uw echtgenoot in de Russische Federatie heeft verbleven, maar u kunt niet zeggen hoe lang hij er heeft verbleven (CGVS, pg 4). Wanneer u gevraagd wordt of uw echtgenoot ooit is teruggekeerd naar Armenië, stelt u merkwaardig genoeg daar niets te kunnen over zeggen, u zou enkel gehoord hebben van uw zoon dat uw echtgenoot bij uw dochter in de Russische Federatie was (CGVS, pg 4). Op het moment van uw persoonlijk onderhoud werd nog geen derde verzoek door uw echtgenoot ingediend, maar hij zou dat volgens u wel van plan zijn en dat is ook zo gebleken (CGVS, pg 4). Uw echtgenoot diende op 12 januari 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. Zijn derde verzoek werd niet-ontvankelijk bevonden door het CGVS.

Aangezien voor zowel uw zoon als uw man geen gegronde vrees voor vervolging werd weerhouden wegens hun politieke activiteiten, kan voor u evenmin sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade op deze basis. Uw vage vermoedens dat u mogelijks zou worden lastiggevallen omwille van uw man en uw zoon doen op geen enkele wijze afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van uw man en uw zoon. U baseert zich namelijk uitsluitend op zeer vage veronderstellingen, u bent niet zeker of u iets zou kunnen overkomen en u brengt geen enkel

concreet element aan dat er zou kunnen op wijzen dat u ernstige problemen zou kunnen verwachten in Armenië omwille van het profiel van uw zoon en man (CGVS, pg 7)."

2.3.7. In het verzoekschrift herneemt verzoekster in het eerste en tweede middel integraal de middelen zoals die door haar echtgenoot in het kader van zijn beroep (RvV 281 229) tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 augustus 2022 tot de niet-ontvankelijkheid van diens volgend verzoek om internationale bescherming werden uiteengezet. De Raad heeft ten aanzien van verzoeksters echtgenoot in arrest nr. 284 219 van 1 februari 2023 geoordeeld dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. De Raad oordeelde dat aan de beweerdte vrees van verzoeksters echtgenoot omwille van het plaatsen van politieke meningen op sociale media geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald oordeelde de Raad ten aanzien van verzoeksters echtgenoot in arrest nr. 284 219 als volgt:

"2.3.7. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, derde, verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

De Raad stelt, samen met de commissaris-generaal, vast dat in de mate dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoek(en) heeft uiteengezet – hij stelt dat de problemen die hij heden inroept verband houden met de problemen die hij bij zijn eerdere verzoeken heeft uiteengezet daar het gaat om bedreigingen door dezelfde personen, van dezelfde politieke partij (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5) – de commissaris-generaal inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker van 15 oktober 2010 bij beslissing van 16 mei 2011 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad heeft deze beoordeling en beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 66 274 van 6 september 2011. Verzoeker tekende geen cassatieberoep aan tegen voornoemd arrest, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is, in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het tweede verzoek om internationale bescherming, ingediend op 19 juli 2013, werd afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van 31 juli 2013. Verzoeker tekende binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep aan tegen deze beslissing en in het kader van zijn derde, huidig, verzoek voert hij geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van zijn tweede verzoek, zodat deze gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Waar verzoeker in zijn tweede middel teruggrijpt naar de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten uit 2008 en, onder verwijzing naar een rapport van OSAR van 11 februari 2022, aanhaalt dat corruptie (politie en justitie) en maffiabendes in Armenië nog steeds welig tieren waardoor hij nog steeds een actueel risico loopt op vervolging in geval van bedreiging door deze maffiabendes en het ontbreken van daadwerkelijke bescherming door de Armeense autoriteiten, wijst de Raad erop dat de vrees voor de beweerdte vervolgingsfeiten in 2008 reeds ongeloofwaardig werd bevonden en dat deze beoordeling als vaststaand moet worden beschouwd. Ten andere, de bevindingen in het OSAR-rapport (stuk 4 bij het verzoekschrift)

zijn van algemene aard en hebben geen betrekking op de ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten van verzoeker. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

2.3.8. In het kader van zijn huidig (derde) verzoek om internationale bescherming uitte verzoeker een vrees voor vervolging omwille van het uiten van zijn politieke opinie op sociale media. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker, louter omwille van het online uiten van kritiek op de politieke partij Dashnak, actueel vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft te vrezen in Armenië:

“U stelt vervolging te vrezen in Armenië omwille van uw politieke opinie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen hun activiteiten kunnen ontplooiën en kunnen deelnemen aan verkiezingen waarbij in het algemeen de fundamentele vrijheden worden gerespecteerd. Sinds de zogenaamde fluwelen revolutie van april 2018, waarbij oppositieleider Pashinyan eerste minister werd en hiermee de jarenlange hegemonie van de Republikeinse Partij (HHK) doorbrak, is er sprake van een drastische wijziging in het politieke klimaat. Bij de parlementsverkiezingen van december 2018 verdween de vroegere regerende HHK volledig uit het parlement. Zij erop gewezen dat de partij die u stelt te vrezen, Dashnak, bij deze verkiezingen de kiesdrempel niet heeft gehaald en bijgevolg niet meer is vertegenwoordigd in het parlement. Waarnemers geven aan dat er actueel geen sprake is van vervolging van personen omwille van hun politieke affiliatie. Personen die vroeger moeilijkheden ervaarden omwille van hun activisme of oppositie tegen het HHK-regime worden actueel niet vervolgd. Er is weliswaar sprake van hate speech, voornamelijk op het internet, in alle richtingen, maar er is geen sprake van fysiek geweld of intimidatie. Verder is het mogelijk dat er onder het HHK-regime een gefabriceerde rechtszaak werd geopend en dat deze actueel nog niet is afgerond, maar niemand bevindt zich in afwachting van een uitspraak nog in detentie. Bronnen geven als uitzondering aan dat bepaalde high profile-personen die een ernstige bedreiging (blijven) vormen voor de S.-clan of de hieraan gerelateerde oligarchen wel nog gevaar kunnen lopen omdat het actuele regime nog onvoldoende capaciteit heeft om hen hiertegen toereikend bescherming te bieden.”

Deze overweging is terecht en pertinent en vindt steun in de landeninformatie omtrent de politieke situatie in Armenië d.d. 30 april 2019, zoals gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1). Verzoeker brengt geen elementen aan die de conclusie uit de voormelde COI, ook al dateert die van 30 april 2019 en zijn er intussen vervroegde parlementsverkiezingen gehouden, aan het wankelen doet brengen. Verzoeker toont niet aan dat de conclusie die in de bestreden beslissing wordt gemaakt omtrent zijn vrees omwille van het plaatsen van politieke posts op Facebook, hoofdzakelijk tegen de niet echt van betekenis zijnde politieke partij Dashnak, niet juist of niet langer actueel is. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan worden gesteld dat er over bericht zou worden en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. In deze informatie wordt ook gesteld dat er wel degelijk sprake is van hate speech, voornamelijk op het internet en in alle richtingen, maar dat er geen sprake is van geweld en intimidatie. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de vrijheid van mening en van meningsuiting niet worden geëerbiedigd in zijn land van herkomst en verwijst hiervoor naar een artikel van Amnesty International van 2021 over de mensenrechtensituatie in Armenië, maar slaagt er niet in in concreto aan te tonen dat hij omwille van het uiten van zijn politieke opinie op zijn Facebookpagina middels posts die, zo blijkt uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2), niet sterk opgevolgd of druk becommentarieerd worden, een vrees voor vervolging dient te koesteren. Verzoeker kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een algemeen artikel van Amnesty International over de mensenrechtensituatie in Armenië anno 2021, waaruit onder meer moet blijken dat de persvrijheid wordt beperkt, dat het beledigen van een publieke figuur strafbaar wordt gesteld en waarbij verwezen wordt naar een concreet geval van een mensenrechtenverdediger, en naar bevindingen van de Commissie van Venetië om aan te tonen dat de conclusie die de verwerende partij trekt niet correct is.

Verzoeker brengt bovenal ook geenszins overtuigende en concrete bewijsstukken aan ter staving van zijn asielrelaas. Immers, zoals in de bestreden beslissing op terechte, pertinente en draagkrachtige wijze wordt uiteengezet, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relaas dat hij na zwaarwichtige bedreigingen door verschillende leden van de politieke partij Dashnak in 2018 opnieuw zijn land moest verlaten en dat hij omwille van zijn politieke opinie ernstig gevaar zou lopen in Armenië. Zo

legde verzoeker (a) bedrieglijke verklaringen af over zijn verblijfplaatsen van de afgelopen jaren en die de door hem ingeroepen vrees in ernstige mate ondermijnen, alsook (b) ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg vanuit Armenië of de Russische Federatie naar België, zou hij (c) na de door hem aangehaalde doodsb bedreigingen in de zomer van 2018 nog geruime tijd in Armenië hebben verbleven - wat drastisch afdoet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees op basis van deze doodsb bedreigingen -, verzocht hij (d) pas in januari 2022 om internationale bescherming terwijl hij reeds in de zomer van 2018 met de dood bedreigd zou zijn geweest, zijn (e) de bedreigingen die hij online zou hebben gekregen naar aanleiding van zijn kenbaar gemaakte politieke opinie op zijn Facebookaccount niet meer dan blote beweringen, waarover hij overigens opvallend vaag blijft en ook blijkt (f), zelfs indien enig geloof aan de bedreigingen omwille van zijn publieke opinie kan worden gehecht, quod non, uit niets dat de personen die hem verbaal in persoon of online zouden hebben bedreigd, verdere stappen zouden willen ondernemen om hem de mond te snoeren. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker laat deze volledig ongemoeid en onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig worden bevonden door de Raad, in een ander daglicht te pogen te plaatsen, laat staan deze te verklaren of te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakte en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor vervolging. Met zijn verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, kan verzoeker aan deze conclusie geenszins afbreuk doen. Verzoeker betreft deze situatie, mede gelet op het voorgaande, niet concreet op zijn persoon. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar Armenië daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke. Komt daar nog bij dat verzoeker eerder verklaarde dat hij besloot opnieuw naar België te komen, aangezien zijn echtgenote (die ernstig ziek is) en zoon hier nog verblijven en hij bij zijn gezin zou zijn (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 16 en 23 en notities persoonlijk onderhoud, p. 5), wat een overweging van socio-culturele aard is die geen uitstaans heeft met internationale bescherming.

2.3.9. De door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten (administratief dossier, map documenten), te weten zijn identiteitskaart en zijn lidkaart van de schrijversunie, wijzigen niets aan voorgaande bevindingen, aangezien zijn identiteit, nationaliteit en het feit dat hij schrijver is niet worden betwist. Ook het (kinder-)boek van de hand van verzoeker, dat ter terechtzitting onder de aandacht van de Raad wordt gebracht, vermag geen afbreuk te doen aan de appreciatie van verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij louter opwerpt dat er sprake is van een kennelijk onjuiste beoordeling.

2.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming."

Verzoekster kan zich dan ook niet beroepen op een vrees omwille van de politieke (online)activiteiten van haar echtgenoot, asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden in graad van beroep. Ook aan de vrees omwille van de politieke activiteiten van haar echtgenoot in 2008 bij terugkeer lastig te worden gevallen kan geen geloof worden gehecht aangezien deze vrees reeds definitief als ongeloofwaardig werd bevonden en verzoeksters echtgenoot geen nieuwe elementen of feiten aanlevert die deze appreciatie vermogen om te buigen.

2.3.8. In het derde middel van het voorliggend verzoekschrift gaat verzoekster in op haar vrees dat haar zoon zal worden opgeroepen om te gaan vechten in het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan over Nagorno-Karabach. In dit verband wijst de Raad op arrest nr. 284 186 van 31 januari 2023, waarin het

beroep, ingesteld door verzoeksters zoon en diens echtgenote (RvV 274 246), tegen de niet-ontvankelijkverklaring van hun volgende verzoeken om internationale bescherming d.d. 15 april 2022 wordt verworpen en waarin onder meer als volgt wordt overwogen:

“(…)

6. L'article 57/6/2, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 est libellée de la manière suivante :

«[...]».

In casu, il n'est pas contesté que « de nouveaux éléments ou faits » au sens de la disposition légale précitée ont été produits par les requérants à l'appui de leurs demandes de protection internationale ultérieures.

Cette circonstance ne contraignait toutefois pas la partie défenderesse à déclarer leurs demandes recevables. Elle se devait encore, comme elle l'a fait dans les décisions attaquées, d'apprécier si ces nouveaux éléments ou faits augmentent de manière significative la probabilité que les requérants puissent prétendre à la reconnaissance de la qualité de réfugié au sens de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980 ou à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4 de la même loi.

Or, la partie défenderesse expose clairement dans les décisions attaquées pourquoi elle considère que tel n'est pas le cas en l'espèce.

Elle relève en particulier, la requérante liant principalement sa demande ultérieure à celle du requérant, que :

- les propos du requérant quant au contenu de la convocation qu'il a reçue « [...] sont plus que vagues [...] » ; le fait que le requérant ne présente qu'une copie de cette convocation (et uniquement le recto de celle-ci) réduit la force probante de ce document ; en outre, le motif invoqué dans cette convocation (soit « [...] être passible d'être enrégistré à un appel de conscrits pour un service militaire obligatoire [...] ») entre en contradiction avec les déclarations du requérant selon lesquelles il serait convoqué comme réserviste dans le cadre de la mobilisation pour le conflit entre l'Arménie et l'Azerbaïdjan et qu'il a déjà effectué son service militaire (v. Déclaration demande ultérieur, question 16 ; Notes de l'entretien personnel du requérant du 13 septembre 2021, pp. 5, 8, 9) ;

- s'agissant des obligations militaires que le requérant déclare ne pas vouloir remplir en raison des problèmes qu'il dit avoir rencontrés lors de son service militaire, de son refus de combattre, et de ses principaux centres d'intérêt qui sont établis en Belgique, il ressort notamment des informations objectives jointes au dossier administratif, concernant le conflit entre l'Arménie et l'Azerbaïdjan, que « [...] l'état de guerre a pris fin avec le cessez-le-feu et la loi martiale a été abolie en Arménie le 24 mars 2021 » de telle manière que « [...] la crainte du requérant d'aller combattre est dépourvue d'actualité [...] » (v. Notes de l'entretien personnel du requérant du 13 septembre 2021, pp. 5, 10, 11, 12) ; quant à la capture d'écran d'un message visiblement reçu le 8 janvier d'un sieur H. A., le caractère privé et le contenu « plus que lacunaire et dénué de contexte » dudit message empêche de lui accorder une quelconque force probante ;

- le requérant n'a pas fait mention, lors de sa première demande de protection internationale, des problèmes qu'il allègue, à ce stade, avoir connus lors de son service militaire ; les explications qu'il donne sur la raison de cette omission ne sont pas convaincantes et divergent, et ses déclarations à ce sujet sont vagues, peu consistantes et « [...] démontrent le peu d'intérêt [qu'il porte] aux faits pour lesquels [il invoque] une crainte de persécution [...] » ; en outre, les documents qu'il présente à cet égard (à savoir un document intitulé « conclusion relative à l'accusation » daté du 29 juin 2007, un courrier du tribunal de première instance de la province de Tavoush daté du 30 juillet 2007 et un jugement du même tribunal daté du 26 juillet 2007) remettent en cause ses déclarations quant à la durée de la peine encourue et quant à sa crainte que la victime se venge en cas de retour en Arménie ; par ailleurs, le requérant ne produit aucun élément précis et concret de nature à soutenir ses affirmations selon lesquelles son avocat aurait introduit un recours contre ce jugement ; enfin, à la lumière des éléments versés au dossier administratif par les parties et des démarches effectuées par le requérant auprès des autorités arméniennes en Belgique, il peut être considéré que cette « affaire pénale n'est plus d'actualité » et que le requérant « n'est pas recherché par les autorités arméniennes pour ce motif » (v. notamment Notes de l'entretien personnel du requérant du 13 septembre 2021, pp. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 14) ;

- les faits que le requérant avait présenté à l'appui de sa première demande ne peuvent valablement fonder sa demande de protection internationale ; ainsi, une décision de refus a déjà été prise par la partie défenderesse qui a estimé que les craintes du requérant ne peuvent pas être tenues pour établies « [...] notamment au vu des informations objectives dont [elle] disposait » et cette décision a été confirmée par le Conseil dans son arrêt n° 44 189 du 28 mai 2010 ; en outre, le requérant déclare lors de son entretien personnel qu'il n'y a « rien de nouveau » concernant ces mêmes faits ; de plus, les faits que le requérant avançait lors de sa première demande sont remis en cause par ses dernières déclarations (il alléguait initialement avoir rencontré des problèmes en 2008 alors qu'il déclare maintenant avoir quitté son pays avant 2008) (v. Notes de l'entretien personnel du requérant du 13 septembre 2021, pp. 6, 13) ;

- [...].

Ces motifs se vérifient à la lecture des dossiers administratifs et sont pertinents. Le Conseil les fait siens, et estime qu'ils suffisent pour justifier l'irrecevabilité des demandes ultérieures de protection internationale introduites par les requérants.

7.1. Dans leurs requêtes, les requérants ne formulent aucun argument pertinent de nature à justifier une autre conclusion.

Ainsi, les requérants se limitent, en substance, tantôt à réitérer certaines de leurs déclarations telles que faites précédemment - ce qui n'apporte aucun éclairage neuf en la matière -, tantôt à tenter de justifier les carences de leur récit par des explications qui ont, pour la plupart, un caractère purement factuel voire hypothétique et n'ont en tout état de cause pas de réelle incidence sur les motifs des décisions entreprises.

7.2. S'agissant plus particulièrement de la crainte que le requérant invoque quant à la convocation qu'il affirme avoir reçu, les requérants estiment « [...] [que le requérant] risquerait un risque de persécution actuelle en cas de retour en Arménie en raison du fait qu'il n'a pas donné suite à cette convocation pour effectuer son service militaire obligatoire ou en tout cas d'être appelé en tant que réserviste puisque ce dernier avait déjà effectué son service militaire [...] ». Ils craignent que le requérant soit « [...] envoyé dans la zone de combat du Haut-Karabagh mais également [qu'il soit] sanctionné par les autorités arméniennes du fait de ne pas avoir donné suite à cette convocation du 3 octobre 2020 ». Ils déclarent que le requérant est un « [...] objecteur de conscience estimant que ce conflit est totalement illégal ». Ils reproduisent à cet égard un extrait de l'arrêt du Conseil n° 229 275 du 26 novembre 2019. Ils soutiennent aussi qu'étant donné que le requérant était âgé de 37 ans en 2020 et que le service militaire, documentation à l'appui, est obligatoire en Arménie pour les personnes âgées de 18 à 35 ans, cela signifie qu'il « [...] n'était donc plus au regard de la législation arménienne dans les tranches d'âges pour effectuer son service militaire obligatoire et donc d'être un conscrit ». Ils estiment que « [c]eci confirme donc bien la thèse que l'intéressé a bien été appelé à se battre durant le conflit entre l'Arménie et l'Azerbaïdjan concernant le Haut-Karabagh en tant que réserviste ». Dès lors, les requérants considèrent qu'à partir du moment où le requérant « [...] a été appelé comme réserviste, et qu'il n'y a pas donné suite, il appartenait donc au Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides de vérifier les conséquences pénales éventuelles auxquelles s'exposerait le requérant en cas de retour en Arménie n'ayant pas donné suite à son appel en qualité de réserviste [...] ».

Le Conseil ne peut se rallier à cette argumentation. Tout d'abord, il constate que les requérants n'établissent pas que le requérant aurait été appelé en qualité de réserviste dès lors que leurs déclarations sur ce point s'avèrent peu consistantes et que le contenu de la convocation, produite en copie, entre clairement en contradiction avec les affirmations du requérant et ne vise aucunement l'hypothèse développée par les requérants dans leurs écrits. Ainsi, le Conseil estime que les requérants ne peuvent être suivis en ce qu'ils invoquent qu'« [...] il ne fait donc aucun doute que le requérant a donc bien été convoqué non pas effectuer son service militaire obligatoire mais bien en qualité de réserviste dans le cadre du conflit armé entre l'Arménie et l'Azerbaïdjan ».

Ensuite, concernant le fait que le requérant estime être un objecteur de conscience, outre le fait que cela ne ressort nullement de ses déclarations lors de son entretien personnel (v. Notes de l'entretien personnel du 13 septembre 2021, p. 12), le Conseil rappelle, à l'instar de la partie défenderesse, que le conflit entre l'Arménie et l'Azerbaïdjan a fait l'objet d'un cessez-le-feu et que la loi martiale a été abolie (v. *farde Information sur le pays*, pièce 1). Sur ce point, l'article de presse daté du 12 janvier 2022 déposé par les requérants se limitant à faire état d'un regain de tension entre les deux pays, le Conseil constate que les requérants ne déposent aucun élément contredisant les informations objectives déposées par la partie défenderesse par rapport à ce conflit, à savoir qu'un cessez-le-feu est intervenu et que la loi martiale a été abolie (v. *farde Information sur le pays*, pièce 1).

Par ailleurs, concernant la jurisprudence citée à cet égard, force est de rappeler, à titre général, que les divers enseignements cités sont propres à chaque cas d'espèce, et qu'ils ne peuvent avoir pour effet de lier le Conseil dans son appréciation individuelle des faits de la présente cause. En outre, le Conseil constate que l'arrêt cité par les requérants concernait un requérant craignant « [...] d'être arrêté pour insoumission au service militaire en cas de retour en Arménie [...] ». Or, le Conseil observe qu'en l'espèce, le requérant n'est pas dans une telle situation étant donné qu'il a déjà effectué son service militaire. De plus, contrairement à ce qui est avancé en terme de requête, cet arrêt se limite à relever le manque d'informations sur ce conflit et non « [...] qu'effectivement ce conflit était illégal [...] ».

7.3. S'agissant des « [...] événements qui avaient justifié son départ en 2008 d'Arménie », les requêtes exposent que le requérant « [...] estime toujours pouvoir encourir des problèmes en cas de retour en Arménie [...] ». Il déclare qu'« [...] il estimait peut-être que vu le fait que ces éléments s'étaient passés il y a plus de 10 ans, il n'aurait peut-être plus de problèmes même s'il n'en était pas du tout sûr estimant que la corruption et les groupes mafieux sévissent toujours de manière récurrente en Arménie ». Les requêtes citent à cet égard « [...] un rapport récent de l'OSAR du 11 février 2022 sur la situation du système judiciaire en Arménie de la protection offerte par les autorités policières en Arménie pour les personnes qui sont victimes de menaces ou d'autres comportements inadéquats de groupe mafieux sévissant en Arménie » et estiment que selon ce rapport, la « [...] corruption est toujours bien présente dans le système judiciaire arménien rendant difficile la protection des victimes de ces groupe mafieux » et « [q]ue la police est également toujours corrompue [...] ».

En l'occurrence, dans son arrêt n° 44 189 du 28 mai 2010, le Conseil a rejeté la première demande de protection internationale du requérant en constatant, à la suite de la partie défenderesse, que les faits qu'il invoquait n'étaient pas crédibles et, partant, ne permettaient pas d'établir dans son chef l'existence d'une crainte fondée de persécution ou d'un risque réel d'atteintes graves. A ce stade, le Conseil constate que le requérant ne développe que très peu cette crainte et qu'il n'apporte aucun élément d'appréciation nouveau, objectif ou consistant pour convaincre de la réalité de son récit et du bien-fondé de ses craintes à cet égard. En outre, comme cela est souligné de manière pertinente par la partie défenderesse dans ses décisions, les déclarations du requérant lors de sa troisième demande de protection internationale entrent clairement en contradiction avec les faits qui étaient avancés à l'appui de sa première demande de protection internationale ; motif à propos duquel les requêtes restent muettes.

Pour le surplus, le Conseil constate que les informations reprises dans le rapport de l'OSAR sont d'ordre général et ne concernent pas les faits invoqués à titre personnel par les requérants. Le Conseil rappelle à cet égard que la simple invocation d'articles faisant état, de manière générale, de violations des droits de l'Homme dans un pays ne suffit pas à établir que tout ressortissant de ce pays ou de la région concernée a des raisons de craindre d'être persécuté ou encourt un risque d'être soumis à des atteintes graves au sens de l'article 48/4 de la loi du 15 décembre 1980. Il incombe aux requérants de démontrer in concreto qu'ils ont personnellement des raisons de craindre d'être persécutés ou d'encourir un risque réel d'atteinte grave, ce à quoi ils ne procèdent pas en l'espèce au vu des développements du présent arrêt, ou qu'ils font partie d'un groupe systématiquement exposé à des persécutions ou à ces atteintes graves au regard des informations disponibles sur son pays, ce à quoi ils ne procèdent pas davantage.

7.4. Les diverses remarques et critiques formulées en termes de requête ne peuvent satisfaire le Conseil dès lors qu'elles laissent en tout état de cause entières les carences précitées relevées dans les décisions attaquées et n'apportent pas le moindre début d'explication pertinent qui permettrait de les justifier.

8. Par ailleurs, le Conseil rappelle que conformément à l'article 48/6 de la loi du 15 décembre 1980, le bénéfice du doute ne peut être donné, notamment, que lorsque « la crédibilité générale du demandeur d'asile a pu être établie », quod non en l'espèce.

9. S'agissant de l'examen de la protection subsidiaire sous l'angle de l'article 48/4, § 2, a et b, de la loi du 15 décembre 1980, dans la mesure où il a déjà jugé, dans le cadre de l'examen de la demande de la qualité de réfugié, que ces éléments ne permettent pas d'augmenter de manière significative la probabilité que les requérants puissent prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil estime que ces éléments ne permettent pas davantage d'augmenter de manière significative la probabilité que les requérants puissent prétendre à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4, § 2, a et b, de la loi du 15 décembre 1980.

D'autre part, les requérants ne développent aucune argumentation qui permette de considérer que la situation dans leur pays correspondrait actuellement à un contexte de violence aveugle dans le cadre d'un

conflit armé interne ou international au sens de l'article 48/4, § 2, c, de la loi du 15 décembre 1980. Le Conseil n'aperçoit, dans le dossier administratif ou dans le dossier de procédure, aucune indication de l'existence de sérieux motifs de croire qu'ils seraient exposés, en cas de retour en Arménie, dans leur région d'origine, à un risque réel d'y subir des atteintes graves au sens dudit article.

10. Entendu à leur demande conformément à l'article 39/73, § 4, de la loi du 15 décembre 1980, les requérants s'en tiennent pour l'essentiel au récit et aux écrits de procédure.

11. En conclusion, le Conseil considère que la partie défenderesse a valablement pu conclure que les requérants n'ont présenté aucun nouvel élément qui augmente de manière significative la probabilité qu'ils puissent prétendre à la reconnaissance de la qualité de réfugié au sens de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980 ou à l'octroi du statut de protection subsidiaire au sens de l'article 48/4 de la loi du 15 décembre 1980.

(...)"

Verzoekster kan zich dan ook niet beroepen op een vrees omwille van de oorlogssituatie in Armenië en de door haar zoon ontvangen convocaties, asielmotief dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het hiervoor geciteerde arrest.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing ten overvloede nog het volgende gesteld:

"Terzijde wordt opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de elementen waarop uw zoon zijn derde verzoek baseert en dit terwijl u samenwoont met uw zoon, hetgeen verder afbreuk doet aan jullie algehele geloofwaardigheid (CGVS, pg 4). U weet niet of uw zoon over nieuwe documenten beschikt voor zijn derde verzoek en evenmin weet u of er nieuwe elementen zijn met betrekking tot zijn problemen in Armenië (CGVS, pg 6). Uw familieleden zouden u niets vertellen. Het komt volstrekt onaannemelijk over dat u en uw zoon op hetzelfde moment zouden besluiten om 8 jaar na jullie laatste asielprocedure toch opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen zonder de motieven voor dit nieuwe verzoek grondig met elkaar te bespreken. Bovendien verklaarde u ten overstaan van het CGVS dat u niet wist of uw zoon werd opgeroepen om te gaan strijden, waar u op de DVZ nog had gezegd dat hij een oproep kreeg om naar de oorlog te gaan (CGVS, pg 8, DVZ, verklaring volgend verzoek van 7 juli 2021, punt 16). Uw uitleg voor uw onwetendheid, namelijk dat uw familieleden u niets zeggen, lijkt derhalve niet te kloppen, aangezien u bij de DVZ wel over enige informatie bleek te beschikken. Deze vaststellingen relativeren de door u aangehaalde vrees voor uw zoon omwille van de oorlogssfeer in uw land van herkomst in ernstige mate."

Verzoekster laat deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overweging volledig onverlet.

Ook aan de vrees bij terugkeer naar Armenië problemen te zullen ondervinden omwille van de politieke activiteiten van verzoeksters zoon in 2008 kan geen geloof worden gehecht aangezien deze vrees reeds definitief als ongeloofwaardig werd bevonden en verzoeksters zoon geen nieuwe elementen of feiten aanlevert die deze appreciatie vermogen om te buigen.

2.3.9. De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken 2 en 3 werden reeds meegenomen in de beoordeling van de beroepen van verzoeksters echtgenoot en zoon in de hoger geciteerde arresten.

2.3.10. In de bestreden beslissing wordt verder nog terecht als volgt gestipuleerd:

"Gelet op voorgaande zijn er geen aan een gegronde vrees voor vervolging of aan een reëel risico op ernstige schade verbonden redenen die een terugkeer van uw man en uw zoon naar Armenië in de weg staan. U kunt samen met uw echtgenoot en uw zoon en diens gezin terugkeren naar uw land van herkomst. Uw argument dat u alleen zou komen te staan indien u naar Armenië zou moeten terugkeren komt hiermee te vervallen."

Uw wens om in België te blijven omdat u hier al 12 jaar woont en u het een goed en humanitair land vindt waar u geholpen werd voor uw medische problemen (CGVS, pg 6), houdt geen enkel verband met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst en is derhalve vreemd aan internationale bescherming."

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen, die u staakt aan de hand van een medisch attest van 12 november 2021, evenmin verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U roept geen enkel element in dat erop zou kunnen wijzen dat u om welke reden dan ook geen toegang zou krijgen tot gezondheidszorg in uw land van herkomst (CGVS, pg 7 en pg 8). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U hebt daartoe reeds stappen gezet.

Uw paspoort waarvan een kopie voorligt in uw administratief dossier, bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Deze gegevens worden niet betwist door het CGVS en dit wijzigt niets aan de beoordeling van uw verzoek."

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster deze pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier steun vindende overwegingen volledig ongemoeid laat in het voorliggende verzoekschrift, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar zij louter opwerpt dat er sprake is van een kennelijk onjuiste beoordeling.

2.3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS